

Със смирени слова Иоан Асен бе поискал от Ватаци да се забрави мрачното минало и отново между двете семейства да зацарува предното доверие и предната обич.

„Аз съм виновен за всичко и признавам греха си. Твоята клетва ме постигна. Разруших светите брачни връзки между сина ти и дъщеря си и бог ме наказва. Прости ми..." — бе писал българският самодържец на никейския владетел.

И ето, че сега Ватаци му отговаряше...

Дали това ще бъде надменен отказ за възобновяване на приятелството и справедливо напомняне за предсказаното наказание? Дали Ватаци щеше да използва смирението на българския цар, за да си отмъсти?

Елена гледаше с тръпнесто нетърпение как баща ѝ разкъсва за мислен императорските никейски сигили. Ала колкото повече прекарваше очи по редовете, толкова повече лицето на царя се разведряваше и разпъваше в благоволителна усмивка. Най-послед той подаде писмото на дъщеря си и каза:

— Кир Ватаци е готов да потвърди предишните договори и желае да поднови старото приятелство. Освен това, той моли да се върнеш отново при тях, където те чакат с обич и нетърпение...

Последнялото лице на Елена се покри с гъста червенина. Тя задъхаша бързо и развълнувано. Закри очи с ръце. Нима бе вярно? Това, за което никога не се бе надявала... Да зърне отново обичания лик на кира Ирина, да чуе скъпия глас на Теодор... Буйно ликуване я преизпълни. Тя откри лице, падна на колене и целуна десницата на Асена.

— Благодаря ти...

Ала внезапно дигна ~~вннн~~ чело. Очите ѝ се забулиха в грижа. Бързо се изправи. Поклати глава?

— Не мога да отида в Никея!

Иоан Асен я изглежда поразен. Да не беше сбъркал. Да не би